

Udskriftsdato: 14. december 2025

KEN nr 9367 af 18/06/2020 (Gældende)

Pressenævnets kendelse i sag nr. 2019-80-0420

Ministerium: Justitsministeriet

Journalnummer: 2019-80-0420

Pressenævnets kendelse i sag nr. 2019-80-0420

Person får ikke slettet artikler om straffedom fra 2013

En person klagede til Pressenævnet over Århus Stiftstidendes afvisning af at slette artikler fra februar 2014. Af artiklerne fremgik, at personen i januar 2013 blev idømt 30 dages betinget fængsel for bedrageri, som efterfølgende blev stadfæstet af landsretten. Personen havde forud for og efter domfældelsen fået foretaget navneændring. Pressenævnet fandt, at artiklerne indeholdt oplysninger af personfølsom karakter. Da artiklerne ikke indeholdt oplysninger om personens nuværende eller eventuelle tidligere navne, og da artiklerne var afindekseret, fandt nævnet dog ikke anledning til at kritisere Århus Stiftstidende for at have afvist at slette artiklerne.

[Klager] har klaget til Pressenævnet over, at Århus Stiftstidende har afvist hans anmodning om at slette artiklerne *"Fupjurist møder sine dommere"* og *"Fupjurist tabte i landsretten"*, som blev bragt henholdsvis den 26. februar 2014 og 27. februar 2014 på Århus Stiftstidendes netavis stiften.dk, idet han mener, at god presseskik derved er tilsidesat.

1 Sagsfremstilling

De påklagede artikler

Århus Stiftstidende bragte den 26. februar 2014 artiklen *"Fupjurist møder sine dommere"* på Århus Stiftstidendes netavis stiften.dk. Artiklen har følgende underrubrik:

"Lånte fjer. 25-årig, der fik fængselsdom i byretten for at fuppe sig til kursusjob på Aarhus Universitet, søger nu frifindelse i Vestre Landsret? Venter dom i dag."

Af artiklen fremgår følgende:

"Fire topjurister - tre landsdommerne og en statsanklager fra Viborg - oplevede angiveligt nogle sjove timer i går i Vestre Landsret i Aarhus. De mødte en 25-årig »fupjurist«, der for et par år siden blev landskendt, da han optrådte som højtuddannet juridisk lærer på Aarhus Universitet og afkrævede 87 studerende gebyrer på i alt ca. 26.000 kr. for et weekendkursus. Nu ville han frikendes fra byrettens et år gamle fængselsdom.

Byretten dømte ham for bedrageri. Hans dokumenterede faglige ballast svarede dengang til, hvad der kan forventes af en jurastuderende på første eller andet år. Han havde bestået et par deksamener på Syddansk Universitet.

Men under falsk navn førte han sig frem blandt jurastuderende i Aarhus som jurist på niveau med en dommerfuldmægtig fra Østre Landsret.

»Desværre var dommerfuldmægtigen blevet forhindret i at undervise« - hvorefter den 25-årige selv som medarrangør af weekendkurset ville overtage undervisningen. Sådan lød den forklaring, som de 87 kursister fik få dage før kurset. Det viste sig senere, at dommerfuldmægtigen [Navn A] ikke eksisterede.

Den 25-årige lancerede sig som erstatnings-underviser under et opdigtet navn. Han lod indirekte medarrangørerne forstå, at han selv - eller rettere hans falske navn - var juridisk kandidat og kendt som en fremragende underviser. Han havde blandt andet været censor på Københavns Universitet.

Hvad den 25-årige hedder i det virkelige liv - dér hvor han kun er jurastuderende - skal vi lade stå hen. Ifølge avisens interne etiske regler nævner vi kun navn, hvor straffen lyder på mindst et års ubetinget fængsel. Og slet så sort ser det ikke ud for manden, selv om det retssystem, som han så gerne ville undervise om, nu har fat i ham.

Da han blev afsløret, endte han i byretten i Aarhus, hvor han fik en dom på 30 dages betinget fængsel for bedrageri. Og han skal desuden tilbagebetale en halv snes kursister gebyret på 300 kr. De øvrige fik deres penge straks efter fadæsen - eller de nåede slet ikke at betale. For kurset blev afbrudt om søndagen, da lokale journalister dukkede op og stillede pinlige spørgsmål. Ifølge vidner i går endte kurset særdeles pinligt, og mange valgte simpelthen at gå.

Den 25-årige ville imidlertid ikke acceptere byrettens dom og ankede til frifindelse i Vestre Landsret. Og det var så her, vi var i går. Statsanklageren fra Viborg, [Statsanklageren] annoncerede, at anklagemyndigheden har kontra-anket til skærpelse - så hvis den unge mand ikke klarer frisag, så risikerer han til gengæld at få en hårdere dom. Det bliver spændende at se, om det tre juridiske landsdommere og to domsmænd lader nåde gå for ret.

Det var lidt svært som tilhører at blive ophidset over den akademiske bedrager. Han optrådte selvsikkert i vidneskranken, som om han følte sig blandt fagfæller. Og han var ikke bange for at sige sin mening.

Han virkede ind imellem, som om han befandt sig i en anden virkelighed, end den anklageren så. Men han indrømmede, at han havde sagt flere usandheder undervejs. Og han blev lidt mat at se på, efterhånden som anklageren fik pillet de lånte juridiske fjer af ham. Slemme var det vist også, at nogle af hans kursister var i vidneskranken og sagde, at hans undervisning ikke havde virket kvalificeret.

Han var ikke ude på at tjene penge til sig selv, sagde han. Men han - og andre studerende - ville prøve at skabe et kursusmiljø, hvor usikre studerende for små eller ingen penge kunne få ekstraundervisning.

Det skal understreges, at universitetet ikke var medarrangør. Kurset blev gennemført på et privat initiativ i studentermiljøet.

Der ventes dom i sagen i dag. ”

Århus Stiftstidende bragte den 27. februar 2014 artiklen *”Fupjurist tabte i landsretten”* på Århus Stiftstidendes netavis stift.dk. Artiklen har følgende underrubrik:

”Jurastuderendes fængselsdom blev stadfæstet af landsretten. Den 25-årige mand optrådte også som underviser for »Skandinaviens største kursusudbydere«.

Af artiklen fremgår følgende:

”Landsretten flyttede ikke et komma i byrettens dom over den 25-årige jurastuderende, som fuppede sig ind i et auditorium på Aarhus Universitet som højtuddannet juridisk underviser. Han har gjort sig fortjent til en betinget fængselsdom på 30 dage for bedrageri, fastslog landsdommerne. Og han skal selv betale sagens omkostninger, da det var ham, der ankede byrettens dom.

Der var tale om et weekendkursus, arrangeret på initiativ af nogle jurastuderende i Aarhus. Universitetet som sådan var ikke ansvarligt. 87 jurastuderende på første og andet år meldte sig til og var villige til at betale sammenlagt 26.000 kr. i kursusgebyrer.

De fleste fik pengene tilbage efter afsløringen af den ukvalificerede underviser. Nogen betalte slet ikke. Enkelte har stadig et krav.

Den 25-årige kommer fra Odense og har taget to indledende eksaminer ved Syddansk Universitet.

»Du havde samlet 10 af de 180 points, der kræves for at kalde sig juridisk kandidat,« fastslog statsanklageren [Statsanklageren] i sin sønderlemmende afhøring af den 25-årige stud.jur.

Han optrådte under falsk navn og lod studentermiljøet i Aarhus forstå, at han var dansk jurist på bachelor-niveau med studieerfaring fra Yale i USA.

Hvis de 87 studerende havde kendt sandheden om mandens »beskedne kvalifikationer«, så havde de ikke meldt sig til hans undervisning, fastslog retsformand, landsdommer [Retsformanden] i går i Vestre Landsret i Aarhus.

Og sådan noget er ifølge Straffeloven bedrageri. Men da dommen er betinget, skal den studerende ikke i fængsel - med mindre han begår nye ulovligheder i en prøvetid på et år.

Under sagen kom det også frem, at kursusarrangørerne i Aarhus ikke er de eneste, som har stået med røde ører efter mødet med den jurastuderende. Han har tidligere optrådt som kursusunderviser i Strafferet i Odense for det privatejede firma [Firmaet]. Selskabet kalder sig Skandinaviens største kursusudbyder inden for faglig udvikling og eksamensforberedelse samt e-learning.

En af firmaets chefer vidnede i landsretten. Han sagde uden omsvøb, at det var en fejl, at den 25-årige mand var blevet kursislærer. Men han havde lavet en acceptabel prøveforelæsning for firmaet og givet oplysninger om sin juridiske uddannelse. Han lovede at sende kopier af sine eksamensbeviser, men de kom aldrig. Og man fattede mistanke. Samarbejdet ophørte.

»Det har vi ikke oplevet før. Vi var for godtroende og har strammet vores ansættelsesprocedurer. Vi havde ikke fantasi til at forestille os, at nogen turde stille sig op foran mange mennesker som underviser uden at have den fornødne viden.«

Virksomheden er tilknyttet omkring 250 undervisere.

Da den 25-årige mand forlod [Firmaet], blev han rutinemæssigt underlagt en 12 måneders konkurrenceklausul, som skulle forhindre, at han evt. som selvstændig kopierede virksomhedens kursus og materiale.

I retten sagde den 25-årige, at det netop var på grund af denne klausul, han optrådte under falsk navn i Aarhus. ”

[Klager] rettede i september 2019 henvendelse til Århus Stiftstidende med anmodning om sletning af artiklerne. Århus Stiftstidende afviste i oktober 2019 [Klager]s anmodning. [Klager]s klage over Århus Stiftstidendes afvisning er modtaget i Pressenævnet den 6. december 2019.

2 Parternes synspunkter

2.1 [Klager]s synspunkter

[Klager] har anført, at Århus Stiftstidende har afvist hans anmodning om at slette artiklerne.

Artiklerne har belastet [Klager] både i forhold til navneændring, trusler om vold på gaden, jobsamtaler og ikke mindst fyringer som lægevikar. [Klager] er blevet fyret to gange alene på grund af artiklerne, som kan bekræftes af læge og professor [Professor A]. Det er særligt i forhold til jobs i sundhedssektoren, at artiklerne har haft alvorlige konsekvenser for [Klager]. Professor og dr.med. [Professor A] valgte i 2012 at ansætte [Klager] som forsker, og senere sendte [Professor A] ham som postgraduat forsker til Yale University. [Professor A] kan bekræfte, at flere personer fra lægemiljøet sendte mails til ham tilbage i december 2012 med links til de påklagede artikler. Disse mails er udelukkende blevet sendt for at påvirke [Professor A]s beslutning i forhold til at ansætte [Klager]. Det er derfor bevisligt ukorrekt, at artiklerne ikke har personlige omkostninger, som anført af Århus Stiftstidende. [Professor A] kan endvidere også bekræfte, at [Klager] i sit kliniske forløb som lægevikar er blevet fyret to gange alene på grund af artiklerne.

[Klager] har henvist til en udtalelse af 23. januar 2020 fra [Professor A], læge, dr.med. og CEO hos [Virksomhed A] og CEO [Virksomhed B], hvoraf blandt andet fremgår, at han lærte [Klager] at kende som lægestuderende ved Aarhus Universitet i 2012, hvor han som professor, dr.med. og direktør for [Grundforskningscenteret] underviste [Klager] og efterfølgende tilknyttede og ansatte [Klager] som forsker. Det fremgår endvidere, at ansættelsesprocessen har været helt særligt anderledes, da [Professor A] modtog flere links med artikler om [Klager] før hans ansættelse, som har påvirket [Professor A]s beslutning i forhold til at ansætte ham. [Professor A] valgte at tilknytte og ansætte [Klager] på grund af hans høje faglige kvalifikationer på trods af artiklerne, som han læste i Århus Stiftstidende, og efterfølgende har [Professor A] også sendt [Klager] til Yale University Medical School på et forskningsophold i halvandet år, hvor han samarbejdede med professor [Professor B]. Det fremgår derudover, at det har haft alvorlige konsekvenser for flere personer inklusiv [Professor A], at han valgte at ansætte [Klager] i en betroet stilling som forsker og udsende ham i betroet stilling på Yale University School of Medicine. Selvom [Klager] har leveret pålidelige data, er det en belastning, at personer sender de her omtalte links til [Professor A], hans egen chef og dekanen på Det Sundhedsvidenskabelige Fakultet på Aarhus Universitet, ligesom samme links blev sendt til Yale University. Det fremgår desuden, at [Professor A] bekræfter, at [Klager] har modtaget trusler og fremgår i diverse debatter på racistiske blogs som ”Snaphanen”.

Århus Stiftstidende er klar over, at [Klager] har modtaget dødstrusler over SMS på grund af sagen og har ignoreret truslerne. Det er hverken rimeligt eller proportionalt, at [Klager] skal modtage trusler, fordi han har dummet sig som ”sen-teenager” og begået noget, som har givet 30 dages betinget fængsel.

[Klager] har bemærket, at [Personen] den 10. december 2015 i sin blog har bragt nedsættende udtalelser om hans mentale helbred, som er krænkende og i strid med de regler, som er gældende om persondata. [Personen] har gengivet links til de påklagede artikler, som er en klar indikation på, at overtrædelsen af persondata udelukkende skyldes, at Århus Stiftstidende har gengivet [Klager]s daværende juridiske navn. [Klager] har ligeledes oplevet det samme på den racistiske/nazistiske side ”Snaphanen”, hvor flere personer har været truende i deres sprogbrug i debatten om ham.

[Klager] har oplyst, at han blev ansat som lægevikar i Region Midt i oktober 2019 på psykiatrisk afdeling og blev fyret og fik personligt at vide fra ledelsen, at man ikke kan have ansat læger eller lægevikarer,

hvoraf deres navne eller tidligere navne fremgår af medier, hvor de er dømt for forsøg på bedrageri, uanset at [Klager] måtte have en ren straffeattest.

[Klager] blev ligeledes ansat som reservelæge hos almen praktiserende læge [Lægen] i Nykøbing Sjælland, og han blev fyret dagen efter på grund af samme artikler med begrundelsen, at uanset sagen kan man ikke have ansat en læge, hvoraf en læges navn eller tidligere navn står angivet i medier, på trods af at [Klager]s straffeattest er ren, og på trods af at [Lægen], ligesom [Klager]s tidligere chef fra psykiatrisk afdeling, flere gange har antydnet, at han både er intelligent, samarbejdsvillig og empatisk. I begge konkrete sager er [Klager] blevet fyret udelukkende på grund af artiklerne.

Det følger af kravet i presseetiske regler og medieansvarsloven, at navne hovedsageligt nævnes i sager, hvor der afsiges minimum et års ubetinget fængsel. I nærværende sag blev [Klager] idømt 30 dages betinget fængsel, hvorfor det er i strid med god presseetik at nævne hans navn, ligesom der ikke er andre grunde til at nævne hans navn i sagen, da han ikke har afholdt flere kurser eller haft en virksomhed, som sælger produkter, der er omfattet af brud på regler eller love. Hertil kommer, at artiklerne ikke har nogen samfundsmæssig værdi.

[Klager] har afvist, at "[Navn B]" var [Klager]s kaldenavn, som hævdede af Århus Stiftstidende. "[Navn B]" var [Klager]s juridiske navn på det tidspunkt, hvor han afholdt de omtalte kurser, og hvor sagen har været omtalt i medierne. [Klager] har henvist til en udskift fra CPR, hvoraf blandt andet fremgår, at han siden den 22. september 2015 har heddet "[Klager]", og at hans tidligere navne er "[Navn C]", "[Navn D]", "[Navn E]" og "[Navn F]".

Århus Stiftstidende vil ikke tage ansvar for, at de har angivet et juridisk navn. Det er underordnet, om navnet er ændret, da et tidligere juridisk navn, som angives i en artikel, fører læserne frem til, at det er [Klager], som mediet omtaler. Alle, som har læst artiklerne, ved, at de omhandler [Klager], idet hans fulde navn har stået i artiklerne igennem flere år. Det er ikke rimeligt, at [Klager] skal huskes for noget, som gav ham 30 dages fængsel, og da han efterfølgende ikke har begået flere fejl.

Århus Stiftstidende har undret sig over, at [Klager] først i 2019 rettede henvendelse til mediet med anmodning om at slette hans navn og afindeksering af artiklerne. [Klager] har oplyst, at han få dage efter at have modtaget sin dom i 2014, samme måned flyttede til USA for at påbegynde sin forskning på Yale University. [Klager] kom først tilbage til Danmark efter flere år. [Klager] har henvist til en bekræftelse af 18. november 2013 fra [Professor B], M. D., Yale University, hvoraf blandt andet fremgår, at [Professor B] bekræfter, at [Klager] i 2014 skal starte på et 12 måneders research fellowship på [Professor B]s laboratorium. Det fremgår endvidere, at såfremt forløbet i laboratoriet er produktivt for [Klager], håber [Professor B] at udvide forløbet til 18 til 24 måneder, hvis det er muligt.

Århus Stiftstidendes henvisning til Grundlovens § 65, stk. 1, er misvisende. Hvis dette var tilfældet, ville alle sager, som gav 30 dages betinget fængsel, blive offentliggjort med navne i diverse medier. Virkeligheden er dog, at sager, hvor strafudmålingen er under et års ubetinget fængsel, ikke viderebringes med navne i pressen. Det virker ganske kunstigt at påberåbe Grundlovens § 65, mens Århus Stiftstidende har forsøgt at forsvare, at de har bragt et juridisk navn – de to ting er hinandens modsætninger. Man kan ikke både påberåbe sig en bestemmelse om, at et navn bør offentliggøres, mens man forsvare, at man ikke har offentliggjort et juridisk navn.

2.2 Århus Stiftstidende synspunkter

Sletning – punkt B. 8

Århus Stiftstidende har afvist at slette artiklerne.

Århus Stiftstidende har anført, at klager ikke har sandsynliggjort, at personlige omstændigheder skulle begrunde afpublicering af artiklerne. Omtalen af retssagen er endvidere ikke af den følsomme eller personlige karakter, som punkt B. 8 i de presseetiske regler angiver som grund til at overveje eventuel sletning eller afindeksering. Det er yderligere Århus Stiftstidendes grundsynspunkt, at det er vigtigt for danskernes tillid til domstole og retssystem, at mediet rapporterer så åbent som muligt fra retssagerne. Det er også hensigten med Grundlovens § 65, stk. 1: ”I retsplejen gennemføres offentlighed og mundtlighed i videst muligt omfang.”

Såfremt man har så detaljerede oplysninger om den omtalte retssag, at man efter fjernelsen af klagers navn kan søge den frem uden brug af klagers navn, vil artiklerne i sig selv ikke kunne skabe yderligere problemer.

Århus Stiftstidende har oplyst, at de påklagede artikler omhandler en retssag, hvori en 25-årig mand blev kendt skyldig i bedrageri ved at have narret penge fra en række studerende ved at arrangere et juridisk weekendkursus på Aarhus Universitet uden at have den nødvendige juridiske baggrund. Den 25-årige mand var i byretten blevet idømt en straf på 30 dages betinget fængsel. En dom, der blev stadfæstet ved landsretten. Der var ikke nedlagt navneforbud i retssagen.

I artiklerne havde Århus Stiftstidende angivet det navn, som den 25-årige mand havde brugt i forbindelse med fup-kurset, ”[Navn B]”, men Århus Stiftstidende har understreget, at det ikke var hans rigtige navn, som jo fremgik af retsdokumenterne. I slutningen af september 2019 modtog Århus Stiftstidende en henvendelse fra klager, der oplyste, at han nu ønskede navnet slettet fra artiklerne, fordi de har givet ham problemer i forbindelse med jobsøgning. I løbet af samtalerne indrømmede klager, at han flere gange i løbet af årene har taget navneforandring, men han påstod, at han allerede på tidspunktet for retssagen havde taget navnet ”[Navn B]”.

Århus Stiftstidende er almindeligvis af principielle årsager meget tilbageholdende med at efterkomme ønsker om at slette navne fra publicerede artikler, idet det er en vigtig del af deres opgave som lokalt medie at bringe journalistik om navne og mennesker i deres udgivelsesområder. I Jysk Fynske Medier, som Århus Stiftstidende er en del af, anser de deres artikler som en del af historieskrivningen, og de ønsker derfor, de skal stå, som de oprindeligt er skrevet. Århus Stiftstidende ændrer eller sletter dem alene, hvis der enten kan påvises faktuelle fejl i dem, eller hvis helt særlige og personlige omstændigheder gør, at de finder det rimeligt.

Den konkrete sag er meget speciel, da klageren ikke i første omgang valgte at klage over, at Århus Stiftstidende omtalte sagen og hans falske navn. Klager har indrømmet, at han flere gange i løbet af årene har skiftet navn, og Århus Stiftstidende stiller sig stærkt tvivlende over for oplysningen om, at han allerede ved domfældelsen skulle have heddet ”[Navn B]”. Det var ikke det navn, han blev dømt under i 2014. Århus Stiftstidende har henvist til en mail fra [Afdelingslederen], afdelingsleder i Vestre Landsret, hvoraf fremgår, at klagers navn på daværende tidspunkt var ”[Navn C]”. Århus Stiftstidende har derfor absolut intet forkert gjort, da de i de påklagede artikler brugte navnet ”[Navn B]” om den

dømte. "[Navn B]" var det falske navn, som klager brugte til sit svindelnummer mod de studerende og dermed en relevant oplysning for offentligheden.

Da der var tale om en lovovertrædelse med en straf, som normalt ikke ville medføre omtale ved navn i Jysk Fynske Medier, besluttede Århus Stiftstidende alligevel at fjerne navnet fra artiklerne og siden helt afindeksere artiklerne fra Google, således at artiklerne ikke længere kan søges frem. Dermed er Århus Stiftstidende gået langt videre end normalt i de mange ønsker fra tidligere dømte om at få fjernet deres navne.

Århus Stiftstidende blev herefter igen kontaktet af klager, der nu pludselig ønskede artiklerne helt fjernet. Argumentet herfor var, at sagen var så kendt i "lægemiljøet", at potentielle arbejdsgivere stadig ville kunne søge sig frem til artiklerne. Århus Stiftstidende oplyste klager om, at de ud over at fjerne hans navn, allerede havde bedt Google om at afindeksere artiklerne, og at Århus Stiftstidende derfor ikke havde tænkt sig at foretage sig yderligere.

På trods af, at klager har påstået noget andet over for Århus Stiftstidende, så er navnet "[Navn H]" slet ikke hans juridiske navn. I dag hedder klager tilsyneladende "[Klager]".

Klager har påstået, at det er bevist, at han tilbage i 2012 reelt hed "[Navn B]", samt at de påklagede artikler har haft alvorlige konsekvenser for ham. Ingen af delene er på nogen måde bevist. Århus Stiftstidende har kun klagers påstand for, at det var hans juridiske navn i 2012, og også kun hans påstand for, at det var avisartiklerne, der var årsag til de to fyringer, som han tilsyneladende har været ude for. Ligeledes har Århus Stiftstidende også stillet sig tvivlende over for påstanden om, at en sag, hvor enkelte studerende skulle være blevet snydt for få hundrede kroner, ligefrem skulle have udløst dødstrusler flere år efter. Århus Stiftstidende mangler i hvert fald at se dokumentation for påstanden.

Århus Stiftstidende har undret sig over, at klager ikke langt tidligere henvendte sig til avisen med ønsket om at få fjernet sit navn fra artiklerne, hvis der reelt var tale om hans juridiske navn, og hvis konsekvenserne virkelig var så alvorlige.

3 Pressenævnets begrundelse og afgørelse:

I sagens behandling har følgende nævnsmedlemmer deltaget:

Jesper Rothe, Anja Lundberg Andersen, Ulrik Holmstrup og Marlene Borst Hansen.

Kompetence

Pressenævnet bemærker indledningsvist, at nævnet træffer afgørelse i sager om, hvorvidt der er sket offentliggørelse i strid med god presseskik, jf. medieansvarslovens § 34 og de vejledende regler for god presseskik. Spørgsmålet om, hvorvidt der er sket en overtrædelse af databeskyttelseslovgivningen, henhører under domstolene og Datatilsynet og falder uden for Pressenævnets kompetence.

God presseskik

Sletning – punkt B. 8

[Klager] har klaget over, at Århus Stiftstidende har afvist hans anmodning om at slette de påklagede artikler.

Generelt om punkt B. 8

Det følger af de vejledende regler for god presseskik, at meddelelser, som er offentliggjort i digitale medier, ofte vil være tilgængelige længe efter, at de er publiceret. Efter anmodning til mediet kan tilgængeligheden af sådanne tidligere offentliggjorte, følsomme eller private oplysninger hindres, i det omfang det er muligt og skønnes rimeligt, jf. punkt B. 8.

Medier kan afindeksere, dvs. ændre instruksen til søgemaskiner, så søgemaskiner ophører med at henvise til artiklen, anonymisere, dvs. ændre i artikelteksten så eksempelvis et personnavn anonymiseres, eller helt afpublicere en artikel, dvs. fjerne artiklen fra hjemmesiden.

Det er nævnets opfattelse, at anvendelse af B. 8 i de vejledende regler og muligheden for at meddele et medie kritik for ikke at imødekomme en anmodning om afindeksering, anonymisering eller afpublicering som udgangspunkt kun bør anvendes, når der er tale om oplysninger, som er særligt belastende for den person, der er omtalt.

Den konkrete sag

Artiklerne omhandler, at [Klager] i en straffesag ved Retten i Aarhus den 15. januar 2013 blev idømt 30 dages betinget fængsel for bedrageri, som den 26. februar 2014 blev stadfæstet af Vestre Landsret.

På baggrund af sagens oplysninger lægger Pressenævnet til grund, at navnet "[Navn B]" tidligere er fremgået af artiklerne, og at [Klager] forud for og efter domfældelsen har fået foretaget navneændring. Nævnet lægger endvidere til grund, at [Klager] i september 2019 henvendte sig til Århus Stiftstidende med anmodning om sletning af navnet "[Navn B]" og afindeksering af artiklerne, og at mediet efterfølgende har imødekommet anmodningerne.

Det er Pressenævnets opfattelse, at artiklerne fra 2014 med omtale af domfældelsen af [Klager] indeholder oplysninger af personfølsom karakter, der som udgangspunkt må betragtes som værende særlig belastende for [Klager].

Henset til, at artiklerne ikke indeholder oplysninger om [Klager]s nuværende eller eventuelle tidligere navne, og at artiklerne er afindeksret, finder nævnet ikke, at artiklerne på Århus Stiftstidendes netavis indeholder oplysninger af en sådan karakter, at det i sig selv taler for sletning. Uanset, at [Klager] ved den omtalte dom alene blev idømt en kortvarig straf på 30 dages betinget fængsel, er det nævnets opfattelse, at omtalen fortsat kan anses at have en almen interesse. Efter en samlet afvejning finder nævnet, at der ikke er tungtvejende grunde, der taler for, at indholdet af artiklerne er af en sådan karakter, at det skønnes rimeligt at hindre tilgængeligheden heraf. Pressenævnet udtaler således ikke kritik af Århus Stiftstidende for at afvise [Klager]s anmodning om sletning.

Afgjort den 18. juni 2020